KLAVÍRNÍ RECITÁL: MAREK KOZÁK

PIANO RECITAL: MAREK KOZÁK

15. 11. 2026, 11:00 a 14:00
→ Vila Stiassni

15 November 2026, 11 a.m. & 2 p.m.
→ Villa Stiassni

ÚČINKUJÍCÍ / PERFORMERS
Marek Kozák – klavír / piano

PROGRAM

Luboš Fišer:
Sny a valčíky

Béla Bartók:
Rumunské tance, op. 8a, BB 56

I. Allegro vivace
II. Poco allegro

Igor Stravinskij:
Valse pour les enfants

Igor Stravinskij:
Tango

Fryderyk Chopin:
Mazurky

I. č. 1 c moll
II. č. 2 h moll
III. č. 3 Des dur
IV. č. 4 cis moll

Bedřich Smetana:
České tance I. a II. řada (výběr)

I. Polka fis moll
II. Oves
III. Cibulička
IV. Obkročák

Johann Sebastian Bach:

Partita B dur, BWV 825

I. Praeludium
II. Allemande
III. Corrente
IV. Sarabande
V. Menuet I – Menuet II – Menuet I da capo
VI. Giga

PROGRAMME

Luboš Fišer:
Dreams and Waltzes

Béla Bartók:
Romanian Dances, Op. 8a, BB 56

I. Allegro vivace
II. Poco allegro

Igor Stravinsky:
Valse pour les enfants

Igor Stravinsky:
Tango

Frédéric Chopin:
Mazurkas

I. No. 1 in C Minor
II. No. 2 in B Minor
III. No. 3 in Db Major
IV. No. 4 in C# Minor

Bedřich Smetana:
Czech Dances, Series I & II (selection)

I. Polka in F sharp minor
II. Oats
III. The little onion
VI. Obkročák

Johann Sebastian Bach:

Partita in B-flat major, BWV 825

I. Praeludium
II. Allemande
III. Corrente
IV. Sarabande
V. Menuet I – Menuet II – Menuet I da capo
VI. Giga

— — —

Přestože mnohým se při vyslovení jména **Luboše Fišera** (1935–1999) vybaví jeho hudba k četným filmovým snímkům, jako skladatel si získal mezinárodní pozornost svými kompozicemi orchestrálními, kantátovými a komorními. Kompoziční vzdělání získal na Pražské konzervatoři (1952–1956) a na Akademii múzických umění v Praze (1956–1960), kde studoval u Emila Hlobila. Jeho ranou tvorbu formoval neoklasicismus, avšak již po roce 1960 do jeho děl pronikají prvky tzv. Nové hudby, zejména aleatorika a ohlasy tzv. tembrové hudby. Mezinárodní renomé si Fišer získal zejména díky orchestrální kompozici *Patnáct listů podle Dürerovy Apokalypsy* z roku 1965, která byla oceněna na mezinárodní skladatelské tribuně UNESCO v Paříži. Klavíru věnoval vedle osmi pozoruhodných klavírních sonát také skladbu *Sny a valčíky* z roku 1993, která v postmoderním kompozičním přístupu kombinuje chopinovskou snivost s banálními valčíkovými melodiemi.

Činnost skladatele, etnomuzikologa a sběratele lidových písní se propojovala v životě a díle **Bély Bartóka** (1881–1945). V roce 1893 zakotvila Bartókova rodina v Bratislavě, kde mladý student gymnázia začal studovat hru na klavír a harmonii u maďarského pedagoga a sbormistra Lászla Erkela. V letech 1899–1903 pokračoval Béla Bartók ve studiu na Hudební akademii v Budapešti, kde byl v kompozici žákem Hanse von Koesslera a v klavíru Istvána Thomána. Po jejím absolvování se vydal na úspěšnou dráhu koncertního pianisty, kterou završil v roce 1907, kdy byl jmenován profesorem klavíru na akademii v Budapešti. Od roku 1905 se Bartók ve spolupráci se skladatelem Zoltánem Kodálym věnoval intenzivnímu sběru lidových písní na maďarském, ale i rumunském a slovenském venkově. Právě s počátky skladatelova zájmu o lidovou hudbu jsou spojeny dva *Rumunské tance, op. 8a*, komponované v letech 1909–1910. Jejich hudební materiál přímo čerpá ze skladatelových zápisů rumunské lidové hudby. Zatímco první část představuje

živý a energický tanec se synkopovanými rytmy typickými pro rumunské kruhové tance zvané „joc“, druhá část v mírném tempu zdůrazňuje neotřelý zvuk modálních harmonií a originální lidové hudební ornamentiky. Úvodní *Allegro vivace* skladatel premiéroval 12. března 1910 na svém koncertě v Paříži, druhá část *Poco allegro* zazněla poprvé ve skladatelově interpretaci 27. března 1911 v Budapešti.

Tvorba ruského skladatele **Igora Stravinského** (1882–1971) podstatným způsobem ovlivnila vývoj hudby v první polovině 20. století. Díky svému smyslu pro novátorství a geniální hudební invenci dokázal významně zasáhnout do různých stylových proudů. Z pozdního romantismu ovlivněného ruskou tradicí dospěla Stravinského hudba přes neofolklorismus, neoklasicismus a podněty jazzu až k dodekafonii a serialismu. Skladatelův drobný *Valse pour les enfants* (*Valčík pro děti*) vznikl někdy v letech 1916–1917 ve švýcarském Morges a skladatel jej publikoval roku 1922 na stránkách francouzského deníku Le Figaro. Mechanicky opakovaný valčíkový rytmus zde evokuje zvuk dobových dětských hracích skříněk. *Tango* z roku 1940 je pak jedním z prvních děl, která Stravinskij napsal po svém přesídlení do New Yorku. Nebyl by to ovšem Stravinskij, aby pravidelnou taneční pulzaci smyslného argentinského tanga neozvláštnil skrytými nepravidelnostmi.

Tvůrčí poetika polského skladatele a geniálního klavírního virtuosa **Fryderyka Chopina** (1810–1849) zasáhla celé generace hudebníků 19. století. Díky citu pro ve své době odvážné harmonické postupy, výjimečnému melodickému daru a smyslu pro intuitivní a vynalézavé formální utváření za využití brilantní klavírní techniky se Chopinovy kompozice zařadily mezi význačná díla klavírní literatury. První hudební vzdělání poskytl Chopinovi Adalbert Żywny, houslista českého původu, později jej klavírní hře učil Jozef Eisner, ředitel varšavské konzervatoře, na niž Chopin vstoupil roku 1826. V této době už však byl Chopin vyhraněnou uměleckou osobností a plodným skladatelem, který během předchozích deseti let zkomponoval celou řadu klavírních kusů. Jako umělec prahnoucí po mezinárodním renomé se Chopin na podzim roku 1830 vydal na turné, jehož první zastávkou měla být Vídeň. Vypuknuvší varšavské tzv. listopadové povstání však učinilo

přítrž Chopinovým plánům. Do rodného Polska se už nevrátil. V polovině roku 1831 se usadil v Paříži, která se stala jeho domovem po zbytek života.

K početné řadě 59 *Mazurek*, které vznikaly v letech 1825–1849, se Chopin nechal inspirovat polskými národními tanci pocházejícími z mazovské oblasti v okolí Varšavy. V Chopinově pojetí se termín„mazurka“ vztahuje k několika těmto regionálním tancům (zejména k mazuru, obereku a kujawiaku), které sdílejí podobné charakteristiky: třídobé metrum, silně akcentovaný druhý nebo třetí takt (doprovázený poklepáním paty) a tečkovaný rytmus. Některé z variant jsou rychlé a divoké (obereky), jiné jsou spíše zasněné a melancholické.

Podobně jako v případě Chopinových *Mazurek*, tak i v případě *Českých tanců* **Bedřicha Smetany** (1824–1884) bylo jejich pramenem probouzející se slovanské národní uvědomění. Dvě řady Smetanových tanců z let 1877 a 1879 vznikaly již v tragickém závěrečném období skladatelova života. Ztráta sluchu a neustálé pískání v uších, jímž Smetana trpěl od roku 1874, jej donutily vzdát se veškeré veřejné umělecké činnosti. Musel opustit kapelnické místo v pražském Prozatímním divadle i myšlenku vydat se znovu na dráhu klavírního virtuosa. Těžký úděl pomáhala Smetanovi překonávat kompoziční práce, kterou mu umožňovala jeho geniální hudební představivost. Po ohluchnutí Smetana dokázal kromě *Českých tanců* zkomponovat také celý cyklus symfonických básní *Má vlast*, opery *Hubička*, *Tajemství* a *Čertova stěna* i své dva smyčcové kvartety. *České tance* přinášejí výrazově a náladově rozmanité stylizace českých lidových tanců v lisztovsky náročné klavírní stylizaci. Zatímco první řada představuje sérii čtyř koncertních polek, ve druhé řadě plánoval Smetana stylizovat dvanáct různých lidových tanců. *„Každý tanec pod svým vlastním jménem: tedy Furiant, Skočná, Rejdovák a rejdovačka, Sousedská, Hulán, Medvěd, Silnice atd. atd. […] Kde Dvořák jmenuje své kusy jen pod všeobecným názvem Slävische Tänze, aniž by člověk věděl, které to jsou, a jestli vůbec takové existujou, ukázali by jsme, jaké tance určitě jmenované my Češi máme,“* psal Smetana v dubnu 1879 nakladateli F. A. Urbánkovi. Z původních dvanácti tanců druhé řady Smetana

v konečném znění vynechal *Kominíka* a *Rejdováka*. Smetanův originální přístup, v němž kompozičně pracoval jak s přímými citacemi tanečních písní, s jejich parafrázemi, tak i s vlastním myšlenkovým základem, dal vzniknout jednomu z vrcholných děl české klavírní literatury 19. století.

Německý barokní mistr **Johann Sebastian Bach** (1685–1750) si již jako mladík vydobyl pověst nepřekonatelného virtuosa ve hře na varhany a cembalo. V letech 1708–1717 zakotvil jako varhaník a od roku 1714 jako koncertní mistr a kapelník dvorního orchestru vévody Wilhelma ve Výmaru. U dvora Bach komponoval nejprve zejména varhanní hudbu, později i orchestrální skladby a po roce 1714 započal s řadou kantát k různým příležitostem církevního roku. Roku 1717 přijal Johann Sebastian Bach nabídku lépe placeného místa kapelníka na dvoře prince Leopolda z Cöthenu, který Bachovi zároveň poskytl větší svobodu v uměleckém směřování. Princ jako přívrženec kalvinismu nepřikládal hudbě při bohoslužbě žádnou větší úlohu, proto se Bachova pracovní náplň týkala zejména hudby světské. V Cöthenu zkomponoval Bach svůj proslulý cyklus *Braniborských koncertů*, řadu orchestrálních a violoncellových suit, cembalových, tzv. *Anglických* a *Francouzských suit* nebo první díl *Dobře temperovaného klavíru*.

Z cöthenského období pochází také *Partita B dur, BWV 825*, první z cyklu šesti partit pro klávesové nástroje, který vznikal postupně v letech 1726–1731. Dílo je suitou složenou z oblíbených francouzských lidových a dvorských barokních tanců alemandy, courante, sarabandy, menuetu a gigue uvozených preludiem. Bachova hudba zde nepostrádá vznešenost, půvab a eleganci ani hbitou a jiskřivou virtuozitu.

Ondřej Pivoda

Although many people associate the name **Luboš Fišer** (1935–1999) with his music for numerous films, he gained international recognition as a composer through his orchestral, cantata and chamber works. He studied composition at the Prague Conservatoire (1952–1956) and the Academy of Performing Arts in Prague (1956–1960), where he was a pupil of Emil Hlobil. His early works were shaped by neoclassicism, but after 1960 his music increasingly incorporated elements of 'New Music', particularly aleatory techniques and the influence of 'timbre music'. Fišer achieved international renown with his orchestral composition *Fifteen Prints after Dürer's Apocalypse* (1965), which received an award at the UNESCO International Rostrum of Composers in Paris. In addition to his eight remarkable piano sonatas, he also composed *Dreams and Waltzes* (1993), where a postmodern compositional approach blends Chopinesque reverie with banal waltz melodies.

Composer, ethnomusicologist and folksong collector – all of these were closely intertwined in the life and work of **Béla Bartók** (1881–1945). In 1893, the Bartók family settled in Bratislava, where the young grammar-school student began studying piano and harmony with the Hungarian teacher and choirmaster László Erkel. Between 1899 and 1903, Bartók continued his studies at the Academy of Music in Budapest, where he studied composition with Hans von Koessler and piano with István Thomán. After graduating, he embarked on a successful career as a concert pianist, which culminated in 1907 with his appointment as Professor of Piano at the Budapest Academy. From 1905 onwards, Bartók worked closely with the composer Zoltán Kodály on the systematic collection of folksongs, not only in rural Hungary but also in regions of Romania and Slovakia. It was at the beginning of this interest in folk music that he composed the *Two Romanian Dances, Op. 8a* (1909–1910). The musical material draws directly on the composer's own transcriptions of Romanian folk music. The first

movement is a lively, energetic dance featuring syncopated rhythms characteristic of the Romanian circle dance known as the joc, while the second, marked by a more moderate tempo, highlights the distinctive sonorities of modal harmony and the original ornamentation of Romanian folk music. Bartók gave the premiere of the opening *Allegro vivace* at a concert in Paris on 12 March 1910, while the second movement, *Poco allegro*, was first performed by the composer himself in Budapest on 27 March 1911.

The compositions of Russian composer **Igor Stravinsky** (1882–1971) profoundly shaped the development of music in the first half of the twentieth century. Thanks to his spirit of innovation and extraordinary musical imagination, he left a lasting mark on a wide range of styles. From the Russian tradition of late Romanticism, his music evolved through neo-folklorism, neoclassicism and the influence of jazz, before embracing dodecaphony and serialism. Stravinsky's miniature *Valse pour les enfants (Waltz for Children)* was composed around 1916 in Morges, Switzerland, and was published in 1922 in the French newspaper *Le Figaro*. Its mechanically repeated waltz rhythm evokes the sound of the children's musical boxes which were popular at the time. *Tango* (1940), meanwhile, was one of the first works Stravinsky wrote after settling in New York, and true to form, he could not resist enlivening the regular dance pulse of the sensual Argentine tango with subtly concealed rhythmic irregularities.

The creative style of the Polish composer and outstanding piano virtuoso **Frédéric Chopin** (1810–1849) influenced entire generations of nineteenth-century musicians. Thanks to his gift for harmonically daring progressions, exceptional melodic invention and an intuitive, highly imaginative approach to musical form, combined with a brilliant command of piano technique, Chopin's compositions became cornerstones of the piano repertoire. Chopin received his first musical training from Adalbert Żywny, a violinist of Czech origin. He later studied piano with Józef Elsner, Director of the Warsaw Conservatory, which he entered in 1826. By that time, however, Chopin had already developed into a distinctive artistic personality and a prolific composer, having written numerous piano works during the previous decade.

Eager to establish an international reputation, he embarked on a concert tour in the autumn of 1830, with Vienna as its intended first destination. The outbreak of the November Uprising in Warsaw, however, brought his plans to an abrupt end and he would never return to his native Poland. In the middle of 1831, he settled in Paris, which remained his home for the rest of his life.

Chopin's fifty-nine *Mazurkas*, composed between 1825 and 1849, were inspired by the Polish national dances of the Mazovia region surrounding Warsaw. For Chopin, the term mazurka encompasses several related regional dances – particularly the *mazur, oberek and kujawiak* – which share a number of characteristic features: triple metre, a strongly accented second or third beat (traditionally accompanied by a heel stamp), and dotted rhythms. Some of these dances are fast and exuberant, especially the *oberek*, while others are more lyrical, dreamy and melancholic.

Like Chopin's *Mazurkas*, **Bedřich Smetana's** (1824–1884) *Czech Dances* were inspired by the awakening of the Slavic national consciousness. The two sets of dances, composed in 1877 and 1879, are from the final tragic period of the composer's life. The loss of hearing and constant tinnitus which Smetana had suffered from since 1874 forced him to abandon all public musical appearances. He resigned his position as conductor at Prague's Provisional Theatre and relinquished any hope of resuming his career as a piano virtuoso. What enabled him to endure these hardships was composition itself, sustained by his extraordinary musical imagination. After losing his hearing, Smetana went on to compose not only the *Czech Dances*, but also the complete cycle of symphonic poems *Má vlast*, the operas *The Kiss*, *The Secret* and *The Devil's Wall*, as well as his two string quartets. The *Czech Dances* present a rich variety of stylized Czech folk dances in technically demanding settings inspired by Liszt. While the first set consists of four concert polkas, Smetana originally intended the second to include stylizations of twelve different folk dances. As he wrote to his publisher F. A. Urbánek in April 1879: "Each dance under its own proper name: thus *Furiant, Skočná, Rejdovák and Rejdovačka, Sousedská, Hulán, Medvěd,*

Silnice, etc., etc. [...] Whereas Dvořák simply gives his pieces the general title *Slävische Tänze*, without anyone knowing which dances they are, or indeed whether such dances even exist, we will show the precisely named dances we Czechs possess." Of the original twelve dances planned for the second set, Smetana ultimately omitted *Kominík* (*The Chimney Sweep*) and *Rejdovák*. His original approach—combining direct quotations of folk dance tunes, paraphrases of traditional melodies, and his own original thematic material—resulted in one of the masterpieces of nineteenth-century Czech piano music.

The German Baroque maestro **Johann Sebastian Bach** (1685–1750) established his reputation as an unrivalled virtuoso on the organ and harpsichord while still a young man. Between 1708 and 1717, he served as organist in Weimar, and from 1714 as Konzertmeister and director of the court orchestra of Duke Wilhelm. During his years at the Weimar court, Bach initially devoted himself primarily to organ music, later expanding his output to include orchestral works, and from 1714 onwards began composing a series of cantatas for various occasions throughout the liturgical year. In 1717, Bach accepted the better-paid position of Kapellmeister at the court of Prince Leopold of Cöthen, who also granted him greater artistic freedom. As a Calvinist, the prince assigned little importance to music in church services, and Bach's duties therefore centred chiefly on secular music. During his time in Cöthen, Bach composed his celebrated Brandenburg Concertos, numerous orchestral and cello suites, the keyboard collections known as the *English Suites* and *French Suites*, and the first book of *The Well-Tempered Clavier*.

The *Partita in B-flat major, BWV 825*, also dates from the Cöthen period. It is the first of a cycle of six keyboard partitas composed between 1726 and 1731. The work is a suite consisting of popular French court and folk dances from the Baroque era – an allemande, courante, sarabande, minuet and gigue – preceded by a prelude. Throughout the work, Bach's music combines nobility, grace and elegance with brilliant, sparkling virtuosity.

Ondřej Pivoda

Marek Kozák

KLAVÍR

Marek Kozák patří k nejvýraznějším českým pianistům. Vedle standardního klavírního repertoáru se systematicky věnuje také objevování opomíjených skladeb a dramaturgicky neotřelým projektům. Odborná kritika oceňuje jeho osobitý interpretační přístup, úhozovou kulturu i barevnost klavírního zvuku. Časopis Gramophone vyzdvihl „mimořádnou zřetelnost" a „rytmickou živost" jeho hry, Piano Magazine pak „lyrické nadání".

Marek Kozák získal roce 2025 Cenu Jiřího Bělohlávka a stal se laureátem 2. ceny Mezinárodní bachovské soutěže v Lipsku. V rámci Bachova festivalu následně vystoupil s Orchestrem lipského Gewandhausu pod taktovkou Jakuba Hrůši. Jeho umělecký profil formovala řada významných mezinárodních soutěžních úspěchů. V roce 2021 se stal laureátem prestižní Mezinárodní klavírní soutěže Gézy Andy v Curychu, v roce 2019 byl finalistou Mezinárodní soutěže Ferruccia Busoniho v Bolzanu a v roce 2018 zvítězil na Evropské klavírní soutěži v Brémách, kde získal rovněž Cenu publika. Z Mezinárodní hudební soutěže Pražské jaro 2016 si odnesl 2. cenu a titul laureáta včetně ocenění za interpretaci soudobé skladby *Kejklíř* Adama Skoumala.

Jako sólista spolupracuje Marek Kozák s předními českými i zahraničními orchestry. Spolupracoval s dirigenty Petrem Altrichterem, Robertem Jindrou, Zsoltem Hamarem nebo Chuheiem Iwasakim. Vedle sólové dráhy se Marek Kozák intenzivně věnuje komorní hudbě.

Marek Kozák absolvoval Hudební fakultu Akademie múzických umění v Praze ve třídě profesora Ivana Klánského, předtím studoval na Janáčkově konzervatoři v Ostravě u Moniky Tugendliebové (obor klavír) a Martiny Zelové (obor varhany). Vedle koncertní činnosti se věnuje pedagogické práci na Gymnáziu a hudební škole hl. m. Prahy a pravidelně působí na interpretačních kurzech v České republice i v zahraničí.

PIANO

Marek Kozák is one of the leading Czech pianists of his generation. Alongside the standard piano repertoire, he has also focused on rediscovering neglected works and presenting them in innovative concert programmes. Critics have praised his distinctive interpretative approach, refined touch and rich palette of piano tone. Gramophone has highlighted the "exceptional clarity" and "rhythmic vitality" of his playing, while Piano Magazine has commended his "lyrical gift".

In 2025, Marek Kozák received the Jiří Bělohlávek Award and won second prize at the International Johann Sebastian Bach Competition in Leipzig. As part of the Bach Festival, he subsequently performed with the Gewandhaus Orchestra Leipzig under the baton of Jakub Hrůša. His artistic reputation has been established by a number of major international competition successes. In 2021, he became a laureate of the prestigious Géza Anda International Piano Competition in Zurich; in 2019, he was a finalist of the Ferruccio Busoni International Piano Competition in Bolzano; and in 2018, he won the European Piano Competition in Bremen, where he also received the Audience Prize. At the 2016 Prague Spring International Music Competition, he won second prize and the title of laureate, as well as an award for his interpretation of Adam Skoumal's contemporary composition *The Juggler*.

As a soloist, Marek Kozák collaborates with leading Czech and international orchestras. He has worked with conductors including Petr Altrichter, Robert Jindra, Zsolt Hamar and Chuhei Iwasaki. In addition to his solo career, Marek Kozák is also actively involved in chamber music.

Marek Kozák graduated from the Music Faculty of the Academy of Performing Arts in Prague, where he studied under Professor Ivan Klánský. Previously, he studied piano with Monika Tugendliebová and organ with Martina Zelová at the Janáček Conservatory in Ostrava. In addition to his concert tours, he teaches at the Grammar School and Music School of the City of Prague and regularly gives masterclasses in the Czech Republic and abroad.